

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3CoCsp/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117255331
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:6117255331.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Alexandry Hanusovej v spore žalobcu: J. W. I. H. Y. X., Y..X., G.: XX XXX XXX, Ž. X, F., Č. H., konajúci prostredníctvom organizačnej zložky J. W. I. H. Y. X., Y..X., pobočka zahraničnej banky, G.: XX XXX XXX, Š. X/A, W., zastúpeného Y. G., X..H..E., G.: XX XXX XXX, S. X, W., proti žalovanému: P. Q. T., O. XX, W., o zaplatenie 7.085,02 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 27.06.2019, č.k. 10Csp/192/2018-107, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým žalobu vo zvyšnej časti zamietol a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.567,13 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 17.09.2016 do 24.05.2017 na účet žalobcu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 0,69 %, o výške ktorej rozhodne samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník po právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa návrhom ma vydanie platobného rozkazu zo dňa 04.04.2018, pôvodne doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica, domáhal zaviazať žalovaného na zaplatenie sumy 7.085,02 eura spolu s úrokom z omeškania. Dôvodil, že dňa 23.07.2013 so žalovaným uzatvoril zmluvu o úvere č. B.-I.-XXXXXXXX-XXXX-W.-X. v znení Dodatku č. 1 zo dňa 22.02.2016 (ďalej len „zmluva o úvere“), na základe ktorej poskytol žalovanému úver v sume 9.928 eur, za podmienok a spôsobom uvedeným v zmluve a Obchodných podmienkach na poskytovanie úverov fyzickým osobám - nepodnikateľom (ďalej len „obchodné podmienky“) a žalovaný sa zaviazal poskytnutý úver vrátiť, zaplatiť úroky, úroky z omeškania, pokiaľ na ne vznikne žalobcovi nárok, ako aj poplatky, splátkou splatnou v platobný deň a zaviazal sa poskytnúť i potrebnú súčinnosť a splniť súvisiace zmluvné záväzky. Žalovaný svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o úvere porušil, keď i napriek písomnej výzve žalobcu zo dňa 19.07.2016, nezaplatil anuitné splátky, a preto žalobca pristúpil k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru ku dňu 16.09.2016. Celkový nedoplatok žalovaného z predčasne ukončenej zmluvy o úvere ku dňu 15.11.2017 predstavoval sumu 7.085,02 eura, z toho istina sumu 6.890,16 eura, dlžný úrok do 15.09.2016 sumu 191,77 eura a dlžný úrok z omeškania do 15.09.2016 sumu 3,09 eura. Žalobca sa zároveň domáhal zaplatenia zákonných úrokov z omeškania od 25.05.2017 (správne má byť od 17.09.2016 - pozn. odvolacieho súdu). Žalovaný dlžnú čiastku žalobcovi neuhradil.

3. Okresný súd Banská Bystrica vydal dňa 20.12.2017 platobný rozkaz, sp. zn. 9Up/545/2017, ktorý sa však žalovanému nepodarilo doručiť do vlastných rúk. Nakoľko žalobca v zákonom stanovenej lehote navrhol pokračovanie v konaní na príslušnom súde v zmysle § 14 ods. 3 zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní, Okresný súd Banská Bystrica postúpil vec Okresnému súdu Bratislava II ako súdu

miestne príslušnému na jej prejednanie podľa § 14 v spojení s § 13 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 10.05.2018, sp. zn. 9NcC/9/2018, rozhodol, že v predmetnom spore je na konanie miestne príslušný Okresný súd Bratislava IV.

4. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie, pričom mal za preukázané, že žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 23.07.2013 zmluvu o úvere, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému spotrebiteľský úver v sume 9.928 eur, s dohodnutou úrokovou sadzbou vo výške 8 % ročne, RPMN vo výške 14,18 % a priemernou hodnotou RPMN vo výške 13,79 %. Žalovaný sa zaviazal zaplatiť poskytnutý úver pozostávajúci z poplatku za zaradenie do poistenia schopnosti splácať úver v sume 1.428 eur a z úveru v sume 8.500 eur, a to v 84 mesačných splátkach, po á 156,16 eura, pričom konečná splatnosť úveru bola určená do 83 mesiacov od prvého platobného dňa. Zmluvné strany si v zmluve dojednali i poistenie schopnosti splácať úver na celé obdobie splatnosti úveru, za poplatok, ktorý si žalobca zúčtoval v prvom poradí pri čerpaní úveru. Žalovaný podpisom zmluvy o úvere potvrdil súhlas s poistením, pre súbor poistenia špecifikovaný v článku II. zmluvy, ktoré poskytovala B. F., Y..X.. v zmysle rámcovej poisťovnej zmluvy č. XXX XXX zo dňa 12.04.2013, uzatvorenej medzi poisťiteľom a bankou ako poisťníkom.

5. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že žalovaný splátky úveru v sume á 156,16 eura splatné vždy k 15. dňu v mesiaci riadne neplatil, platil ich v iných termínoch a v rôznych nižších sumách, pričom podľa oznámenia žalobcu, ako i podľa výpisu z úverového účtu zaplatil na istinu sumu 3.037,84 eura, na úroky sumu 1.891,94 eura a na úroky z omeškania sumu 3,09 eura, celkovo sumu 4.932,87 eura. Žalobca žalovaného listom zo dňa 19.07.2016 upozornil na omeškanie so splácaním úveru, vyzval ho na okamžitú úhradu dlžnej sumy a upozornil ho na možnosť zosplatnenia celého úveru v prípade, ak dlžnú sumu neuhradí do 3 mesiacov od prvého omeškania so zaplacením splátky; zásielka s výzvou žalobcu sa vrátila ako žalovaným neprevzatá v odbernej lehote. Následne žalobca listom zo dňa 16.09.2016 žalovanému oznámil, že využil svoje právo požadovať zaplatenie celého zostatku úveru s príslušenstvom, a preto sa úver stal splatným dňa 16.09.2016; zároveň vyzval žalovaného na zaplatenie dlžnej pohľadávky, ktorá zásielka sa mu vrátila ako neprevzatá v odbernej lehote.

6. Konajúci súd na základe vykonaného dokazovania ustálil, že zmluva o úvere je zmluvou uzavretou v zmysle § 497 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“) a zároveň spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), ktorú je potrebné posudzovať i podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), a to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútnym obchodom v zmysle § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka; preto má zmluva o úvere charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. Podrobiac predmetnú zmluvu súdnej kontrole konajúci súd konštatoval, že v nej absentujú podstatné obsahové náležitosti stanovené v § 9 ods. 2 písm. f) a písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., a to údaj o termíne konečnej splatnosti úveru a o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely jeho splatenia.

7. Pokiaľ išlo o údaj o termíne konečnej splatnosti úveru konajúci súd ustálil, že lehota splatnosti 84 mesiacov (správne má byť 83 mesiacov - pozn. odvolacieho súdu) od prvého platobného dňa, vyjadrená v zmluve o úvere, nie je v súlade s § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., nakoľko pre spotrebiteľa nepredstavuje informáciu dostatočnú na to, aby už pri uzatváraní zmluvy vedel posúdiť, dokedy bude povinný úver splácať a vyhodnotiť si tak ekonomické riziko spojené s úverom. Takto stanovená lehota predstavuje veľmi dlhé časové obdobie a keďže spotrebiteľ nepozná konkrétny dátum konečnej splatnosti úveru, nemôže dostatočne posúdiť výhodnosť poskytnutého úveru a svoju schopnosť riadne úver splácať. Zmyslom náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., so zohľadnením i gramatického výkladu, pritom bolo, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho si bude povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy nastane splatnosť poslednej splátky úveru, čo si vyžadovalo presnú špecifikáciu dátumu konečnej splatnosti úveru.

8. Súd prvej inštancie vo vzťahu k náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uviedol, že jej účelom bolo informovanie spotrebiteľa o tom, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, tak, aby mohol určiť, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru zaplatí na úroky a iné poplatky; tieto údaje podľa mienky konajúceho súdu pritom nebolo možné nahradiť údajom len o celkovej výške splátky, a to ani v prípade, že výška úrokov a poplatkov vyplývala z iných ustanovení zmluvy o úvere. V skúmanej zmluve o úvere bola pritom uvedená len výška splátky v sume 156,16 eura, bez bližšej špecifikácie, a teda údaj o výške splátky v členení na istinu, úrok a poplatky v nej absentoval. Dotknutá náležitosť, i v spojení s ustanovením § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré sa prednostne použije na spotrebiteľský vzťah, pritom predstavovala podstatnú náležitosť zmluvy o úvere, ktorej neprítomnosť mala za následok nemožnosť preskúmania, či žalobca pri uzatváraní a plnení zmluvy o úvere dodržal citované ustanovenie § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

9. Súd prvej inštancie následne uzavrel, že žalobca, ktorého zaťažovalo dôkazné bremeno, nepreukázal, že zmluva o úvere obsahovala údaj o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, a to presne v tomto členení, ani údaj o termíne konečnej splatnosti úveru, čo malo za následok, že predmetný spotrebiteľský úver sa v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. považoval za bezúročný a bez poplatkov. K uvedenému záveru dospel zohľadniac i rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor EÚ“) vo veci M. I. X., Y..X., proti O. W., č. I.-XX/XX, keďže absencia predmetných náležitostí v zmluve o úvere mohla jednoznačne spochybniť možnosť žalovaného ako spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Na uvedenom základe vznikol potom žalobcovi nárok len na vrátenie nezaplatených poskytnutých peňažných prostriedkov, bez nároku na úrok z úveru a iné poplatky.

10. Konajúci súd ďalej konštatoval, že žalobcovi nevznikol ani nárok na zaplatenie dojednaného poistného. Z obsahu zmluvy o úvere bolo totiž zrejmé, že jej text bol vopred veriteľom pripravený pre neurčitý počet budúcich spotrebiteľov a žalovaný ako spotrebiteľ nemohol ovplyvniť jej obsah, vrátane dojednaného poistenia v bode 2. a v bode 21., článku II. v spojení s bodom 1., článku IX. zmluvy o úvere; tieto ustanovenia zmluvy o úvere preto v súlade s § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka nepovažoval za individuálne dojednané. Ak chcel žalovaný získať spotrebiteľský úver, čo bolo jeho primárnou pohnútkou, musel v rámci zmluvy o úvere podpísať aj tú časť týkajúcu sa úplne odlišného právneho vzťahu, a to uzavretia poistenia neschopnosti splácať úver. V danej situácii teda mohol žalovaný predmetnú zmluvu ako celok buď odmietnuť alebo ju prijať, a to vrátane ustanovení o poistení, pričom nemohol prejavovať vôľu, že o uzavretie poistenia nemá záujem, prípadne ho má, ale za iných podmienok a s iným poisťovateľom. Žalobca dojednanie o poistení vyhotovil drobným písmom, čím využil omyl spotrebiteľa, ktorý takýmto drobným ustanoveniam len ťažko mohol venovať dostatočnú pozornosť, a preto žalobca podľa konajúceho súdu postupoval v rozpore so zásadou dobromyseľnosti a v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobca využívajúc svoje postavenie ako dodávateľa porušil zmluvnú slobodu žalovaného, keď mu podpisom jednej zmluvy nanútil aj podpis ďalšej, len s odkazom na rámcovú poistnú zmluvu a Všeobecné poistné podmienky B. F. Y..X., bez bližšieho dojednaného podmienok. Súd prvej inštancie konštatoval, že uvedené by bolo možné kvalifikovať aj ako nekalú praktiku, ktorá v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka nemôže požívať právnu ochranu a v zmysle ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa je zakázaná. Vzhľadom na uvedené mal s poukazom na ustanovenia § 37 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka za to, že dojednanie o uzatvorení poistnej zmluvy je neplatné z dôvodu, že nebolo urobené slobodne a vážne, pričom bolo i v rozpore s dobrými mravmi.

11. Vychádzajúc zo záveru, že úver poskytnutý žalovanému je bezúročný a bez poplatkov, pričom žalobcovi nepatrí ani dojednané poistenie (poplatok za poistenie v sume 1.428 eur), súd prvej inštancie ustálil, že žalobca poskytol žalovanému úver v sume 8.500 eur, z ktorej žalovaný zaplatil celkom sumu 4.932,87 eura, a preto žalobcovi vznikol nárok len na zaplatenie sumy 3.567,13 eura (8.500 - 4.932,87), na ktorej zaplatenie, za súčasnej aplikácie ustanovení § 497, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, ods. 2, § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., § 37 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1 až ods. 4, § 53 ods. 1 až ods. 3, ods. 5, § 54 ods. 1, § 517 ods. 2, § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 7 ods. 1, ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, žalovaného zaviazal a vo zvyšnej časti žalobu žalobcu zamietol.

12. Pokiaľ išlo o žalobcom uplatnený úrok z omeškania, vzhľadom na to, že pohľadávka žalobcu bola dôvodná len v časti vrátenia neuhradenej sumy poskytnutých peňažných prostriedkov, bez úrokov a

poplatkov, a žalovaný sa dostal do omeškania dňa 17.09.2016, súd prvej inštancie priznal žalobcovi v súlade s ustanovením § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.567,13 eura od 17.09.2016 do zaplatenia; vo zvyšnej časti jeho nárok ako nepreskúmateľný zamietol dôvodiac tým, že žalobca neuviedol členenie jednotlivých splátok na istinu a úrok, a preto nie je zrejmé, akú časť týchto splátok tvorila istina úveru.

13. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 C.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý mal v konaní celkový úspech v rozsahu 0,69 %, priznal nárok na náhradu trov konania v tomto rozsahu, konštatujúc, že hrubý neúspech žalovaného predstavoval 49,65 %.

14. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, podľa obsahu do jeho zamietajúcej časti, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) C.s.p. a navrhol rozsudok zmeniť tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 7.085,02 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 6.908,15 eura od 11.04.2017 do 24.05.2017 a zo sumy 6.890,16 eura od 25.05.2017 do zaplatenia a priznať mu nárok na náhradu trov konania. Žalobca nesúhlasil so závermi súdu prvej inštancie o tom, že predmetný spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, nakoľko v zmluve o úvere absentoval údaj o konečnom termíne splatnosti, ako i údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom. Dôvodil, že ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. dopadá na prípady, keď zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti špecifikované v § 9 ods. 2 písm. a) až k), r), a y) citovaného zákona kumulatívne, a preto nestačí, ak v zmluve chýba len jeden z označených údajov. Uvedené malo podľa neho vyplývať z formulácie tohto ustanovenia, kedy zákonodarca na spojenie podmienok používa slovo „a“ a nie „alebo“. Zmluva o úvere pritom obsahovala náležitosti vyžadované v ustanovení § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., konkrétne podľa § 9 ods. 2 písm. f) a k) citovaného zákona. V zmluve o úvere bolo jednoznačne uvedené, že úver sa spláca mesačne v splátkach v sume 156,16 eura, v počte splátok 84, v platobný deň definovaný v článku II., bod 9. zmluvy. Žalobca mal i s poukazom na článok 10 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „smernica“) a na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ č. C-42/15, za to, že v zmluve o úvere nebolo potrebné uvádzať akú časť splátky tvorí splátka istiny, úrokov, prípadne poplatkov, keďže zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia, pričom veriteľ je iba na žiadosť spotrebiteľa povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať spotrebiteľovi výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Smernica má pritom v zmysle článku 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako i v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky, a preto je potrebné vykladať ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. eurokonformne, t.j. v čo najväčšej možnej miere s ohľadom na znenie a účel smernice; účelom smernice je pritom úplná harmonizácia oblasti zmlúv o spotrebiteľských úveroch. Žalobca na uvedenom základe uzavrel, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. nie je možné vykladať tak, že pojmy „výška“, „počet“ a „termíny“ sa nevzťahujú len k pojmu „splátka“, ale samostatne k pojmom „istina“, „úroky“ a „iné poplatky“, ale je potrebné požiadavky na uvedenie výšky, počtu a termínov vzťahovať len k splátke ako takej; tieto skutočnosti napokon vyplývali i z právnych názorov prezentovaných v rozsudku Krajského súdu v Prešove vo veci sp. zn. 11Co/39/2016, ako aj v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 3 Cdo 146/2017. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že novelou zákona č. 129/2010 Z.z. (novela č. 279/2017 Z.z.) zákonodarca s účinnosťou od 01.05.2018 zmenil znenie § 9 ods. 2 písm. i) citovaného zákona tak, že v zmluvách o spotrebiteľskom úvere je potrebné uvádzať len výšku, počet, frekvenciu splátok a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

15. Žalobca sa nestotožnil ani s právnym názorom konajúceho súdu ohľadne absencie údajov o konečnej splatnosti úveru. Dôvodil, že i podľa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci M. I. X., Y. X., proti O.Á. W., Č. I.-XX/XX, nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s

istotou identifikovať dátumy týchto splátok. V zmluve o úvere bol pritom určený termín konečnej splatnosti „do 83 mesiacov od prvého platobného dňa“, a nie „do 84 mesiacov od prvého platobného dňa“, ako nesprávne uviedol súd prvej inštancie, pričom zmluva uvádzala i splatnosť každej zo splátok odkazom na konkrétny dátum; podmienky zmluvy teda žalovanému ako spotrebiteľovi umožňovali bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. použitý súdom prvej inštancie preto žalobca hodnotil ako príliš rigidný, v rozpore s teleologickým výkladom, neodzrkadľujúci reálne spoločenské vzťahy, kedy sa dlžníkovi ponecháva voľnosť v otázke reálneho čerpania úveru v určitej lehote (v danom prípade do 1 mesiaca od platnosti zmluvy o úvere). Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. je teda potrebné vykladať eurokonformne, tak, že jeho formuláciou musí byť jasne určiteľný dátum konečnej splatnosti úveru, a teda nezamieňať pojem „termín“ s pojmom „dátum“. Podľa mienky žalobcu žalovaný mohol bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy splátok, vrátane dátumu konečnej splatnosti úveru, a preto uzavrel, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo vyústilo v nesprávne právne posúdenie úveru ako bezúročného a bez poplatkov.

16. V tejto súvislosti žalobca dodal, že ak by aj poskytnutý úver bol bezúročný a bez poplatkov, s ktorým záverom však nesúhlasil, žalovaný mu podľa výpisu z úverového účtu uhradil spolu sumu 4.929,78 eura, a nie sumu 4.932,87 eura, ako nesprávne ustálil súd prvej inštancie, a preto by, pri nezohľadnení poplatku za zaradenie do poistenia schopnosti splácať úver v sume 1.428 eur, bol povinný zaplatiť mu sumu 3.567,13 eura (zrejme mal na mysli 3.517,89 eura - pozn. odvolacieho súdu).

17. V ďalšom žalobca nesúhlasil s argumentáciou konajúceho súdu, že žalovaný nemal možnosť ovplyvniť zmluvné dojednania týkajúce sa poistenia schopnosti splácať úver, a preto mu nevznikol nárok na zaplatenie poistného, resp. jednorazového poplatku za zaradenie do poistenia. Žalovaný mal podľa neho možnosť rozhodnúť sa, či s poistením schopnosti splácať úver súhlasí, alebo nie, a teda sa rozhodnúť, že svoju schopnosť splácať úver nepoistí, ktorá okolnosť by nemala vplyv na uzavretie zmluvy o úvere, tak ako to napokon vyplývalo zo znenia článku II., bodu 19. zmluvy o úvere, kde bolo uvedené, že poplatok za zaradenie do poistenia sa použije ako predpoklad na výpočet RPMN v prípade, ak bolo poistenie dohodnuté. Dojednanie poistenia malo nepochybne vplyv aj na výšku úrokovej sadzby, ktorá sa v zmysle článku V., bodu 3. zmluvy o úvere v prípade poistenia schopnosti splácať úver pohybovala v nižšej sadzbe. Bolo teda len na žalovanom, či predmetné poistenie dojedná, alebo nie. Žalobca podotkol, že za dojednanie poistenia účtoval poplatok, ktorý žalovaný mohol uhradiť z vlastných finančných prostriedkov alebo mu za týmto účelom mohol poskytnúť úver v sume 1.428 eur; úver v uvedenej sume tak poskytol žalovanému ako doplnkovú službu, ktorá nemusela byť dohodnutá a predstavovala nadštandard, chrániaci žalovaného pred jeho neschopnosťou splácať úver v prípadoch uvedených v poistení. Na uvedenom základe mal žalobca za to, že časť úveru, ktorú žalovanému poskytol za účelom zaplatenia jednorazového poplatku za zaradenie do poistenia uzatvoril žalovaný z vlastnej slobodnej a vážnej vôle a jeho súhlas si teda v žiadnom prípade nevyhynucoval. Opačný záver, ku ktorému dospel konajúci súd, pritom prijal bez vykonania dokazovania, z dôvodu ktorého sa žalobca nemal možnosť ani vyjadriť k posúdeniu neplatnosti poistnej zmluvy; napokon ani žalovaný nenamietal, že by podmienkou uzavretia zmluvy o úvere bola povinnosť uzavrieť najskôr poistnú zmluvu a také skutočnosti nevyplývali ani z predložených dôkazov.

18. Záverom žalobca namietal, že výrok napadnutého rozsudku, v časti priznaného úroku z omeškania, je v zrejmom rozpore s jeho odôvodnením, nakoľko uvedeným výrokom mu konajúci súd priznal úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.567,13 eura od 17.09.2016 do 24.05.2017, pričom v rámci odôvodnenia konštatoval, že mu patrí nárok na úrok z omeškania za obdobie od 17.09.2016 až do zaplatenia. Žalobcovi potom nebolo zrejmé, z akého dôvodu by mal žalovaný uhrádzať úrok z omeškania len za obdobie do 24.05.2017, keď mu tento nárok vznikol už od 17.09.2016 a bol oprávnený až do zaplatenia.

19. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

20. Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, a preto je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

21. V predmetnej veci bolo predmetom konania zaplatenie peňažnej pohľadávky, ktorú evidoval žalobca voči žalovanému z titulu poskytnutia spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o úvere. Tú súd prvej inštancie posúdil správne ako zmluvu spotrebiteľskú podľa § 52 Občianskeho zákonníka a zároveň ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere v intenciách § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z., ktorú bol oprávnený podrobiť ex offo súdnej kontrole z hľadiska toho, či obsahuje zákonom požadovanú formu a náležitosti v zmysle § 9 ods. 1 a ods. 2 citovaného zákona. Dospel pritom k záveru, že v nej absentuje údaj o termíne konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z.), ako aj o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.), čo malo za následok posúdenie úveru ako bezúročného a bez poplatkov. Správnosť uvedeného záveru konajúceho súdu napadol odvolaním žalobca; jeho odvolacej argumentácii však nemožno priznať úspech.

22. V prvom rade odvolací súd udáva, že v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. zákonodarca zakotvil obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom len vo vzťahu k tým, výslovne označeným v § 11 ods. 1, písm. b) citovaného zákona, sankcionoval ich neprítomnosť v zmluve bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Z uvedeného možno potom vyvodiť, že v ustanovení § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) citovaného zákona sú uvedené len tie náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorých absencia spôsobuje, že sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov; teleologickým výkladom predmetného ustanovenia zároveň možno dospieť k záveru, že uvedený následok vyvolá neprítomnosť čo len jednej (a teda nie kumulatívne všetkých) z označených náležitostí, čo napokon zodpovedá i záverom súdnej praxe.

23. Pokiaľ ide o posúdenie náležitosti zmluvy o úvere uvedenej v § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou žalobcu, ktorý s poukazom na eurokonformný výklad citovaného zákona v súlade so smernicou a za použitia i rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci M. I. X., Y.X., proti O. W., Č. I.-XX/XX, mal za to, že od neho nemožno žiadať, aby uvádzal presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, t.j. rozpis po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). I odvolací súd je toho názoru, že nie je potrebné, aby zmluva o úvere obsahovala číselné vyjadrenie konkrétnej vnútornej skladby tej - ktorej anuitnej splátky úveru. Pokiaľ zákonné ustanovenie hovorí o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho vykladať eurokonformne tak, že sa tým nestanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej jednotlivej položke splátky, t.j. k istine, úrokom a iným poplatkom osobitne, ale len súhrnne ku splátke zahŕňajúcej istinu, úroky a iné poplatky (k tomu uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 3Cdo 146/2017, zo dňa 17.04.2018, sp. zn. 3Cdo 56/2018, ako aj zo dňa 23.04.2018, sp. zn. 4Cdo 211/2017). Napokon, ani z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v smernici, a teda, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Na základe uvedeného možno konštatovať, že predmetná zmluva o úvere obsahuje údaj o výške (156,16 eura), počte (84) a termínoch splátok (15. deň v kalendárnom mesiaci) istiny, pričom je z nej zrejmé, že mesačná splátka pozostáva tak z istiny, ako aj z úroku; preto názor prvoinštančného súdu, že daná zmluva neobsahuje údaj súladný s ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. nie je správny.

24. Odvolací súd sa však stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že dotknutá zmluva nespĺňa zákonnú náležitosť uvedenú v § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. Ako vyplýva z doslovného znenia predmetného ustanovenia, povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je termín konečnej splatnosti úveru. Pojem termín z jazykového hľadiska predstavuje presne určený alebo určiteľný časový okamih, kedy nastane určitá skutočnosť, čo v intenciách zákona č. 129/2010 Z.z. znamená, že zákonodarca mal na mysli presne určený alebo určiteľný čas. Zákonnej požiadavke na uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru najlepšie zodpovedá jeho vymedzenie presným dátumom, t.j. uvedením dňa, mesiaca a roku konečnej splatnosti úveru; akceptovateľné je i vymedzenie konečnej splatnosti úveru určitým, presne ohraničeným časovým úsekom (napríklad 12 mesiacov alebo jeden rok odo dňa splatnosti prvej splátky a pod.). Požiadavke na obsiahnutie termínu konečnej splatnosti úveru v zmluve o spotrebiteľskom úvere však nezodpovedá jej vymedzenie uvedené v zmluve o úvere; podľa nej mala konečná splatnosť úveru nastať do 83 mesiacov od prvého platobného dňa. Takéto vymedzenie termínu splatnosti ako „do 83 mesiacov“ od určitej skutočnosti znamená, že úver môže byť

splatný kedykoľvek medzi dňom, v ktorom nastala určitá skutočnosť, do uplynutia 83 mesiacov od tejto skutočnosti; taký údaj potom nemožno považovať za celkom zrozumiteľný pre priemerného spotrebiteľa. Zároveň nemožno prehliadnúť, že konečná splatnosť úveru sa odvíjala od prvého platobného dňa, ktorým bol deň v mesiaci nasledujúcom po čerpaní úveru, ktorý sa svojim číselným označením zhoduje s dňom dohodnutým ako platobný deň, pričom pokiaľ išlo o čerpanie úveru, to malo nastať do jedného mesiaca odo dňa platnosti zmluvy, čo v uvedenom prípade predstavuje 23.07.2013 (deň podpisu zmluvy o úvere zmluvnými stranami). I keď sa odvolací súd prikláňa k názoru, že je postačujúce, aby podmienky zmluvy o úvere umožnili spotrebiteľovi na základe dostupných údajov bez ťažkostí a s istotou identifikovať obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, tu konkrétne údaje o termíne konečnej splatnosti úveru, vychádzajúc z obsahu zmluvy o úvere má za to, že zo zvolenej formulácie spotrebiteľ nevie bez ťažkostí a najmä presne určiť dátum prvej splátky (keďže úver mu môže byť poskytnutý do jedného mesiaca od 23.07.2013, čo v prípade poskytnutia úveru v mesiaci júl 2013, znamená, že prvý platobný deň nastane dňa 15.08.2013 alebo nastane až dňa 15.09.2013, pokiaľ bude úver čerpať až v mesiaci august 2013), od ktorej sa následne odvíja i konečná splatnosť úveru (do 83 mesiacov od prvého platobného dňa) ako povinná náležitosť zmluvy o úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. Predmetné zákonné ustanovenie síce výslovne neustanovuje formu ako má byť určený termín konečnej splatnosti úveru, avšak tento by mal byť rozhodne určený jasne a zrozumiteľne. Prípadné určenie označenej náležitosti z podmienok zmluvy o úvere podľa mienky odvolacieho súdu tieto atribúty nespĺňalo a ani nezaručovalo, že spotrebiteľom identifikovaný dátum konečnej splatnosti úveru, ku ktorému by prípadne dospel vlastným výpočtom, bude správny. Neuvedenie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. potom malo za následok, že poskytnutý úver treba v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona považovať za bezúročný a bez poplatkov.

25. Pokiaľ žalobca v súvislosti s prípustnosťou sankcie v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru odkazoval na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci M. I. X., Y.X..., proti O. W., Č.. I.-XX/XX, odvolací súd udáva, že Súdny dvor EÚ v ňom nepodal výklad zákona č. 129/2010 Z.z., nakoľko vykladal len smernicu, ktorá nie je priamo aplikovateľným právnym predpisom. Zároveň v ňom judikoval, že článok 23 smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Termín konečnej splatnosti úveru je jednoznačne taká okolnosť, ktorá má podstatný význam pre schopnosť spotrebiteľa posúdiť (rozpoznať) v celosti rozsah záväzku, do ktorého vstupuje.

26. I keď súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalovanému na základe skutočností uvedených vyššie, ktorá okolnosť znamená, že žalobca nemá nárok na dohodnuté úroky a iné poplatky, vrátane poplatku za zaradenie do poistenia schopnosti splácať úver (v sume 1.428 eur), odvolací súd, v záujme vysporiadania sa s odvolacou argumentáciou žalobcu ohľadne nároku na zaplatenie poistného, ktoré malo byť so žalovaným dojednané v článku II., bod 21 v spojení s článkom IX. zmluvy o úvere, dodáva, že z obsahu zmluvy samotnej je zrejmé, že jej text bol veriteľom vopred pripravený a určený bližšie neurčenému počtu budúcich spotrebiteľov, a teda žalovaný nesporne nemohol ovplyvniť jej obsah, pokiaľ ide o dojednanie poistenia. Ustanovenie zmluvy o úvere nemožno podľa mienky odvolacieho súdu považovať za individuálne dojednané, nakoľko ide o fixné dojednanie, zakomponované priamo do textu zmluvy, ktorej primárnym cieľom bolo získanie úveru žalovaným. Možno potom súhlasiť s úvahou konajúceho súdu, že týmto postupom žalobca vopred vnútil žalovanému aj iný úkon než iba ten, ktorý bol v danom okamihu vo sfére jeho záujmu (získanie úveru). Ak totiž chcel žalovaný získať spotrebiteľský úver, nemal na výber a musel podpísať predloženú predtlač listiny, ktorá v sebe obsahovala aj záväzok uzatvoriť poistnú zmluvu; pokiaľ v tomto smere žalobca tvrdil opak, ním tvrdené skutočnosti nijako nepreukázal, a tieto napokon nevyplývajú ani z obsahu zmluvy o úvere. Žalobca evidentne využil svoje postavenie ako dodávateľa a v podstate ovplyvnil vôľu žalovaného, ktorý podpisom jednej zmluvy de facto uzavrel so žalobcom i zmluvu ďalšiu (poistnú), bez bližšie dohodnutých podmienok, iba s odkazom na rámcovú poistnú zmluvu a všeobecné poistné podmienky B. F., Y.X..., ktorú žalovaný napokon ani nemohol po dobu trvania poistenia zrušiť (viď bod 1., článku IX. zmluvy o úvere). Uvedený postup žalobcu možno kvalifikovať aj ako nekalú praktiku, ktorá v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka nemôže požívať právnu ochranu a je v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa zakázaná. Vzhľadom na uvedené možno súhlasiť so záverom konajúceho súdu, že dojednanie zmluvy

o úvere týkajúce sa uzavretia poistenia je v rozpore s ustanovením § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a je i rozporné s dobrými mravmi, a preto neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

27. Pokiaľ žalobca v tejto súvislosti namietal, že konajúci súd pre ním vyslovený záver o neplatnosti dojednania ohľadne poistenia nevykonal žiadne dokazovanie, a tento nemá oporu v predložených dôkazných prostriedkoch, pričom žalovaný ani netvrdil, že musel pred uzavretím zmluvy o úvere najskôr uzavrieť poisťnú zmluvu, odvolací súd udáva, že tieto námietky nekorešponujú s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Súd prvej inštancie, po vykonaní dokazovania celou zmluvou o úvere (a teda nie bez dokazovania) totiž jasne uviedol, že jej súčasťou bolo i dojednanie poistenia schopnosti splácať úver, a preto žalovaný súčasne s podpisom, resp. s uzavretím zmluvy o úvere (a teda nie pred jej uzavretím) pristúpil i k uzavretiu poisťnej zmluvy, z čoho následne vyvodil, že nemohol prejavíť vôľu, že o také poistenie nemá záujem, prípadne má, avšak za iných podmienok a nemal ani možnosť si zvoliť poisťovateľa. Uvedené skutkové závery konajúceho súdu teda mali oporu vo vykonanom dokazovaní zmluvou o úvere, ktorú napokon predložil samotný žalobca. Zároveň hodno uviesť, že i v spotrebiteľskom spore, za ktorý treba nepochybne považovať i prejednávaný spor, platí, že pokiaľ ide o tzv. absolútnu neplatnosť právneho úkonu (podľa § 37, i § 39 Občianskeho zákonníka), keďže táto pôsobí priamo zo zákona, súd si ju všíma z úradnej povinnosti, a preto nie je potrebné, aby si ju strana sporu uplatňovala osobitne, príp. súdnou cestou (čo však zároveň nevylučuje, aby strana sporu podala žalobu o neplatnosť právneho úkonu v zmysle § 137 písm. d) C.s.p.). Súd prvej inštancie pritom žalobcovi nepochybne poskytol možnosť vyjadriť sa tak ku skutkovým, ako aj právnym okolnostiam rozhodujúcim pre výsledok konania, vrátane dojednania o poistnom, keď ho prostredníctvom právneho zástupcu predvolal na súdne pojednávanie dňa 27.06.2019, na ktoré sa však právny zástupca žalobcu nedostavil a svoju neprítomnosť ospravedlnil podaním zo dňa 29.05.2019 z dôvodu hospodárnosti konania, pričom súhlasil s prejednaním veci v jeho neprítomnosti. Žalobca tak mal vytvorenú procesnú príležitosť kontradiktórne sa vyjadriť, právne argumentovať, prípadne doplniť skutkové tvrdenia, či predložiť nové dôkazy, ktoré sa z jeho hľadiska javili ako významné v spore; túto príležitosť sa však rozhodol nevyužiť. Z uvedeného dôvodu potom nemôže namietat', že sa nemohol vyjadriť k posúdeniu neplatnosti poisťnej zmluvy.

28. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd udáva, že konajúci súd nijako nepochybil, pokiaľ dospel k záveru, že úver poskytnutý žalovanému treba považovať za bezúročný a bez poplatkov, a preto žalobcovi patrí nárok len na zaplatenie rozdielu medzi sumou poskytnutého úveru (t.j. bez úroku z úveru a iných poplatkov) a sumou žalovaným celkovo uhradenou, ktorú však nesprávne ustálil vo výške 4.932,87 eura. Vychádzajúc z údajov v oznámení žalobcu a výpisu z úverového účtu ku dňu 15.11.2017 (viď body 35. a 44. odôvodnenia) mal konajúci súd za to, že žalovaný zaplatil celkovo na istinu sumu 3.037,84 eura, na úroky sumu 1.891,94 eura, ktoré údaje evidentne vyplývajú z listinných dôkazov (viď výpis z úverového účtu a prehľad výpočtov úrokov úveru na č.l. 24, 25), pričom mal uhradiť i úrok z omeškania v sume 3,09 eura; uvedené zistenie konajúceho súdu, ktorého správnosť namietal žalobca v odvolaní, však nemá oporu v predložených listinných dôkazoch, keďže táto suma (3,09 eura) mala podľa skutkových tvrdení v žalobe, ako i podľa prehľadu výpočtu úrokov úveru (č.l. 25) predstavovať žalovaným doposiaľ nesplatený úrok z omeškania. Súd prvej inštancie tak chybné ustálil celkovú sumu peňažných prostriedkov, ktoré žalovaný zaplatil žalobcovi na poskytnutý úver (4.932,87 eura) a v nadväznosti na to pochybil i pri ustálení istiny, na ktorú vznikol žalobcovi nárok po zohľadnení celkovo čerpaného úveru (priznaná suma 3.567,13 eura), ako i pri tej časti istiny, na ktorú mu taký nárok nevznikol, t.j. zamietol ju (3.517,89 eura ako rozdiel medzi 7.085,02 eura a 3.567,13 eura). Záver súdu prvej inštancie o nedôvodnosti žaloby žalobcu v časti zaplatenia sumy 3.517,89 eura potom treba považovať za predčasný z dôvodu, že vychádza z nesprávnych skutkových zistení.

29. Odvolací súd k vyššie uvedenému ďalej uvádza, že z výrokovej časti napadnutého rozhodnutia, ktorá jediná je záväzná, nepochybne vyplýva, že konajúci súd tým, že zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 3.567,13 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.567,13 eura od 17.09.2016 do 24.05.2017, a v prevyšujúcej časti jeho žalobu zamietol, zamietol žalobu nielen v časti istiny 3.517,89 eura, ale i uplatneného príslušenstva, a to úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.341,02 eura (ako rozdielu medzi žiadanou sumou 6.908,15 eura a priznanou sumou 3.567,13 eura) od 17.09.2016 do 24.05.2017 a úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 6.890,16 eura od 25.05.2017 do zaplatenia. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zjavné, že konajúci súd považoval za dôvodný úrok z omeškania v uplatnenej výške z ním priznanej istiny za celé obdobie, t.j. počnúc od 17.09.2016 do zaplatenia, a teda nielen do 24.05.2017, čomu však nezodpovedá ním vyhlásený

výrok; preto v tejto napadnutej časti týkajúcej sa príslušenstva treba považovať jeho rozhodnutie za nepreskúmateľné.

30. Odvolací súd k uvedenému udáva, že nesprávne ustálenie zamietnutej časti istiny v sume 3.517,89 eura malo nepochybne dopad na nepriznanie nároku na úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.341,02 eura za obdobie od 17.09.2016 do 24.05.2017, a napokon i na úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 6.890,16 eura od 25.05.2017 do zaplatenia, ktorý konajúci súd bez akéhokoľvek zdôvodnenia zamietol.

31. Vychádzajúc z vyššie uvedeného a jeho sumarizáciou dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti nie je vecne správne. Konajúci súd síce správne konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, avšak následne dospel vykonaným dokazovaním k nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadne sumy, na ktorej zaplatenie vznikol žalobcovi nárok, a tým i sumy, ktorú si v konaní uplatňoval neoprávnené a ktorú mu ako nedôvodnú zamietol, vrátane uplatnenej časti príslušenstva, vo vzťahu ku ktorému nároku treba jeho rozhodnutie považovať za nepreskúmateľné. Za tejto procesnej situácie neostalo odvolaciemu súdu iné ako zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým žalobu vo zvyšnej časti zamietol a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ňom bude súd prvej inštancie povinný riadiť sa vyššie uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým je v zmysle § 391 ods. 2 C.s.p. viazaný. Súd prvej inštancie vec prejedná v intenciách skutkových tvrdení žalobcu a prípadnej procesnej obrany žalovaného, ustáli skutkový stav potrebný pre svoje rozhodnutie, a to najmä vo vzťahu k sume, na ktorej zaplatenie vznikol žalobcovi v konaní nárok, čo predpokladá zistenie koľko peňažných prostriedkov žalovaný uhradil žalobcovi titulom poskytnutého úveru; z obsahu spisu pritom vyplýva, že žalovaný čerpal úver v celkovej sume 8.500 eur. Svoje závery o skutkových zisteniach a právnom posúdení veci odôvodní spôsobom zodpovedajúcim § 220 ods. 2 C.s.p. tak, aby bolo v plnej miere naplnené právo strán sporu na spravodlivé súdne konanie.

32. Súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci rozhodne i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 262 ods. 1, § 396 ods. 3 C.s.p.).

33. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).